

Isaia 40-42

Isaia 40 – Yahwe Stăpânul creației

Pășim cu smerenie în a doua parte a cărții Isaia. Capitolele 40-66 reprezintă profeții timpurii despre ieșirea lui Israel din robia Babiloniană. Ele au fost rostite înainte ca Iuda să fie dus în robia Babiloniană. Ele au fost rostite înainte tocmai pentru a străluci suveranitatea lui Dumnezeu în istorie și pentru a încuraja credința celor din Babilon. Cel care a profetizat mai dinainte ascensiunea Babilonului (chiar dacă acesta a fost distrus din temelii de Sanherib), precum și ducerea în robie a lui Iuda, putea fi considerat vrednic de încredere atunci când profetea ieșirea lui Iuda din robie. Profețiile au avut deci rolul de a ajuta pe cei credincioși din robia Babiloniană să își păstreze credința în Domnul, iar pe cei necredincioși de a reveni la un moment dat pe calea încrederii în Domnul.

Robia Babiloniană a reprezentat cea mai mare tragedie din istoria vechi-testamentară a lui Iuda. Pentru prima și ultima dată din istoria Vechiului Testament poporul ales avea să fie strămutat din moștenire, templul Domnului avea să fie distrus din temelii și legământul rupt. Robia Babiloniană consemnează apogeul pedepsei lui Dumnezeu pentru poporul Său și marchează criza cea mai mare din perioada Vechiului Legământ a națiunii Israel. Doar anul 70 d.Hr. și împietrirea lui Israel în urma respingerii lui Mesia a depășit dezastrul robiei Babiloniene. Disperarea, întunericul și deznădejdea adusă de robia Babiloniană au fost nebănuite de mari pentru evreii de atunci, pentru prima dată strămutați din moștenire. Sentimentul că au fost uitați, abandonați și lepădați de Domnul le-a copleșit inimile. Profețiile din Isaia 40-66 abordează mai multe teme legate de frământările lor din robie. Dacă profețiile din Isaia 28-35 au pregătit inima lui Ezechia pentru pocăința sa în urma pustiirii lui Sanherib, profețiile din 40-66 pregătesc inima poporului pentru întoarcerea sa la Domnul din robia Babiloniană. Robia Babiloniană a născut în inima evreilor multe frământări, întrebări și obstacole în calea pocăinței și curajului de mai nădăjdui în Domnul. Isaia abordează pe rând aceste frământări ascunse ale inimii lor. Iată câteva teme majore ale acestei secțiuni:

- Măreția lui Dumnezeu – evreii, sub teroarea puterii aparent invincibile a Babilonului, vedeau ieșirea din robie ca pe o situație imposibilă. Doar un Dumnezeu extrem de puternic îi putea izbăvi din mâna vrăjmașilor Lui. Isaia le vorbește despre măreția și puterea fără margini a lui Yahwe.
- Dumnezeu mai mare decât idolii Babilonului – evreii vedeau în spatele măreției Babilonului puterea idolilor lui. Isaia insistă că Yahwe este singurul Dumnezeu iar idolii nu reprezintă nimic.
- Ducerea în robie nu însemna lipsa de putere a lui Dumnezeu sau faptul că El pur și simplu i-a abandonat. Isaia subliniază că Dumnezeu Însuși i-a dus în robie și motivul a fost păcatul poporului.
- Ducerea în robie însemna lepădarea lor irevocabilă – Isaia înalță îndurarea fără margini a Domnului care nu obosește iertând și care poate și vrea să îi primească înapoi și să îi ducă din nou în țara promisă.

- Condiția subiectivă a mântuirii – pocăința. Domnul este gata să îi mântuiască din cel mai întunecat abis al istoriei. Dar pentru aceasta ei trebuie să se căiască și să își pună din nou încrederea în Domnul.
- Dumnezeu ne va ierta, dar ce va urma după? Isaia anunță nu doar iertarea ci și gloria restaurării lui Israel după întoarcerea din robie.
- Robul Domnului – mântuirea va fi adusă de Robul Domnului.

Această secțiune începe cu vestea bună a faptului că robia s-a sfârșit și că Domnul vine să îi mântuiască: Is.40:1-11. Poporul deznădăjduit din robie avea nevoie de mângâiere. Este interesantă formularea: că nelegiuirea lui este ispășită; căci a primit din mâna Domnului de două ori cât toate păcatele lui. Oare ispășirea păcatului s-a făcut prin pedepsirea acestuia sau prin harul și îndurarea lui Dumnezeu? Și oare poporul care merita iadul a primit de două ori cât păcatele lui? Oare ar fi drept ca cineva să primească de două ori cât păcatele lui? Cum să înțelegem această formulare? Un prim răspuns ar fi acela că profeția vizează momentul întoarcerii lor. Întoarcerea lor face posibilă ispășirea păcatului. Odată păcatul ispășit, situația în care ei se găsesc și pedeapsa primită deja este prea mare decât s-ar cuveni. Asprimea pedepsei este redimensionată în lumina pocăinței. Până în momentul pocăinței, pedeapsa era bine meritată, chiar mai mică decât păcatele lor. Dar după pocăință și iertare, deja pedeapsa pare prea mare. O altă variantă de interpretare ar putea compara pedepsirea lui Israel cu a neamurilor din jur. În comparație cu modul în care Domnul judecă celelalte neamuri pentru păcatele lor, Israel să fi primit de două ori mai mult decât păcatele lor. Dar Israel avea și mai multe resurse. Și oricum fărădelegea lor este descrisă de profeți ca fiind mai mare decât cea a Sodomei care a fost nimicită în foc și pucioasă. Prima variantă de interpretare, deși incompletă, pare a fi mai aproape de adevăr. Glasul care strigă în pustie este glasul Domnului prin profeții săi care cheamă poporul la pocăință. Domnul vrea să vină, dar drumul dintre El și popor trebuie netezit. Acest drum poate fi netezit prin pocăința poporului. ATUNCI se va descoperi slava Domnului și în clipa aceea orice faptură o va vedea. Slava Domnului avea să fie descoperită prin mântuirea glorioasă a întoarcerii lui Israel din robie. Și așa a fost: deodată, Cir a dat un Edict ca poporul Domnului să se întoarcă în Canaan și să zidească Casa Domnului. Toate popoarele au putut vedea slava Domnului prin modul în care El Și-a mântuit poporul.

O cale în pocăința poporului era strălucirea Babilonului și oferta tentantă a acestuia. Mulți evrei își dezvoltaseră o carieră în Babilon. Întoarcerea într-o țară pustie nu era așa de tentantă pentru mulți. De aceea glasul Domnului prin profet strigă din nou:

- Orice faptură este ca iarba și toată strălucirea ei ca iarba de pe câmp. Iarba se usucă, floarea cade, când suflă vântul Domnului peste ea. În adevăr, poporul este ca iarba: iarba se usucă, floarea cade, dar Cuvântul Dumnezeului nostru rămâne în veac. (Is.40:6-8).

Domnul este gata să te scoată din robie, dar întrebarea este dacă tu mai vrei să ieși? Robia a fost dureroasă, dar asprimea Babilonului s-a transformat pentru unii în seducția Babilonului. S-au închinat la dumnezeii Babilonului și și-au făcut o carieră în Babilon. Iată că dumnezeii Babilonului parcă i-au binecuvântat mai mult decât Yahwe. Chiar dacă Yahwe îi primește înapoi și îi cheamă spre țara promisă, de ce să se mai întoarcă? Ce le poate oferi Yahwe în Canaan mai

mult decât strălucirea Babilonului? Și trebuie să spunem că Babilonul era strălucitor nu glumă! Israel s-a întors într-o țara pustiită și nu a mai atins strălucirea ca națiune. În nici un caz nu s-a apropiat de strălucirea Babilonului.

Ce le putea oferi Yahwe mai mult decât Babilonul? Măcar două lucruri: eternitatea și o relație personală cu El. Yahwe nu le promite în acest pasaj că le va da o strălucire mai mare decât strălucirea Babilonului, dar le atrage atenția asupra efemerității strălucirii Babilonului și îi cheamă spre o relația unică și absolut minunată cu Bunul Păstor. Nu binecuvântările din Canaan trebuia să reprezinte motivația întoarcerii și relația minunată cu Bunul Păstor și gloria eternității. Domnul nu le cere să renunțe la slava Babilonului pentru a le oferi o slavă pământească mai mare. Dar Domnul le oferă relația cu El, un loc unic în planurile Sale și o răsplătire eternă dincolo de această lume și această viață, dincolo de moarte. În urma edictului lui Cir puțini s-au întors în țara promisă. Mulți au ales slava Babilonului. Cei care s-au întors în țara promisă au avut parte de multe încercări și necazuri și pentru că mulți au avut ezitări și au dat înapoi nu au atras binecuvântări materiale impresionante asupra națiunii. La prima vedere, cei care au ales Babilonul au fost mai înțelepți și au avut de câștigat mai mult. Zorobabel și Iosua au avut parte de multe necazuri după întoarcerea din robie și nu s-au mai bucurat de confortul din Babilon. Dar au fost cu Domnul, au luptat alături de El în planurile Lui, au fost scriși în cartea vieții, numele lor a rămas în cartea sfântă și acum stau în prezența unui Dumnezeu etern și așteaptă marea răsplătire! Ce rost are să ai toată slava Babilonului și să nu Îl ai pe Domnul? Să te bucuri de confort dar să fii străin de planurile Lui și de bătăliile Lui pe pământ, să fii departe de Casa Lui și inima Lui? Ce folos este să treci prin viață fără ca Domnul să fie Păstorul lor?

Profețiile din cap.40-66 încep cu imaginea Bunului Păstor. Într-adevăr, ceea ce au pierdut ei în primul rând nu a fost țara, libertatea sau prosperitatea. Ei au pierdut mai întâi părțasia cu Domnul. Isaia parcă îi îmbie acum descriind dorința Domnului de a avea din nou părțasie cu poporul Lui:

- El Își va paște turma ca un Păstor, va lua mieii în brațe, îi va duce la sânul Lui și va călăuzi blând oile care alăptează. (Is.40:11)

În Isaia 40:4 se cere ca orice obstacol sau piedică între Dumnezeu și popor să fie luate. Profețiile care urmează îndepărtează rând pe rând văile sau munții dintre popor și Domnul. Primul obstacol este slava Babilonului și strălucirea acestei lumi. Profetul opune strălucirii acestei lumi frumusețea și eternitatea relației cu Domnul. Al doilea obstacol pare să fie necredința că Domnul i-ar putea elibera din robie. A doua parte a capitolului înalță măreția și atotputernicia Creatorului. Asprimea robiei făcuse ca Yahwe să devină mic în mintea evreilor deznădăjduiți. Deznădejdea este adesea legată de imaginea unui Dumnezeu mic și neimplicat în viața noastră. Isaia vrea să readucă speranța înălțând puterea Creatorului.

Iată principalele elemente ale tabloului pe care îl zugrăvește Isaia despre măreția Creatorului:

- i) V.12-14 **Puterea și înțelepciunea Creatorului**
- ii) V.15-17 Domnul *mai presus de neamuri/oameni*
- iii) V.18-20 Domnul *mai presus de idoli*

iv) V.21-24 Mărețul Creator nimicește neamurile

v) V.25-31 Mărețul Creator dă tărie celui obosit și întărește pe cel care se încrede în Domnul.

Observăm că Isaia ne vorbește mai întâi despre măreția Creatorului (i) Acesta este punctul de plecare. Apoi acest Dumnezeu măreț este așezat mai presus de idoli și de neamuri. Idolii Babilonului și puterea poporului haldeu aduceau deznădejde în inima evreilor. Puterea vrăjmașilor lor și a idolilor lor părea atât de mare. Situația lor părea fără ieșire. Dar Isaia le aduce o veste bună: la arată cât de mare este Domnul în comparație cu neamurile de care se temeau și deconspiră minciuna despre idolii de care se temeau. Apoi Isaia insistă pe ce face acest Dumnezeu Atotputernic și Atotînțelept: El nimicește neamurile și întărește pe cei care se încred în Domnul. De fapt, profetul își structurează discursul în jurul următoarelor întrebări:

I) Cine este Domnul?

II) Cu cine poate fi asemănat Domnul?

III) Ce face Domnul?

Punctul de plecare este măreția lui Dumnezeu reflectată în creație. Isaia insistă deopotrivă pe Atotputernicia și Înțelepciunea lui Dumnezeu. Dumnezeu este sursa puterii și sursa Înțelepciunii. El este singurul Creator. Privind la creație este important pentru noi să descoperim deopotrivă puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu. Puterea fără înțelepciune este periculoasă. Credința noastră trebuie să se ancoreze deopotrivă în puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu. Avem nevoie să știm că Dumnezeu poate dar și că El știe CE și CUM. Planurile Lui izvorăsc din Înțelepciunea Lui și de aceea ele sunt desăvârșite și nu mai este nimic de adăugat la ele și nimic de scos. Și acest Dumnezeu nu poate fi asemănat cu nimeni. Nu doar că nimeni nu îi poate face competiție, ci nimeni nici nu poate fi comparat cu el. Nu există termene de comparație nici între el și om și nici între el și idoli. Toate neamurile sunt pentru El ca praful de pe cumpănă, iar idolii sunt făcuți de acești oameni. De ce să se sperie evreii de zeii Babilonului? Teama de om și de idoli poate fi înfrântă prin teama de Domnul. Și seducția exercitată de oameni și de idoli poate fi înfrântă prin alipirea de gloria Creatorului.

Întrebarea III are o semnificație deosebită. Dumnezeu este măreț, atotputernic și atotînțelept, dar oare se implică El în lucrurile de pe pământ? Poate el este prea mare, iar noi suntem prea lipsiți de importanță ca El să își manifeste puterea și înțelepciunea în Universul nostru! Răspunsul lui Isaia este: Domnul Se implică atât în a judeca neamurile cât și în a mântui pe cei care se încred în El. Domnul este Cel care pedepsește Neamurile. El este un Dumnezeu moral care intervine în istorie prin pedepsele Lui. Deci vrăjmașii evreilor nu reprezintă o problemă. Domnul le-ar putea oricând sta împotriva! Și dacă Domnul le stă împotriva, cine la va mai veni în ajutor? Și dacă Domnul își va folosi puterea și înțelepciunea Lui revelată în Creație pentru a pedepsi neamurile, cine le va scoate din mâna Lui? Dar acest Domn măreț este doar pentru judecată sau este și pentru mântuire? Este doar împotriva, sau poate fi și pentru?

Evreii din robie erau cuprinși de deznădejde și spuneau: Soarta noastră este ascunsă dinaintea Domnului și dreptul nostru este trecut cu vederea înaintea Dumnezeului nostru! Ei se vedeau uitați și lepădați de Domnul, se vedeau poate prea mici pentru a intra în preocupările unui

Dumnezeu atât de mare. Dar Isaia le dă o veste bună. Domnul este și PENTRU! Domnul este și un Dumnezeu al mântuirii și nu numai un Dumnezeu al judecării! Și dacă El își va folosi toată puterea și toată înțelepciunea pentru a izbăvi și proteja pe cineva, cât de minunat va fi acest lucru pentru acel cineva? Și dacă Dumnezeu este de partea ta, cineva va putea sta împotriva ta? Și este superb faptul că Isaia descrie izbăvirea dată de Domnul în primul rând ca izbăvire în interiorul inimii omului:

- El dă tărie celui obosit și mărește puterea celui ce cade în leșin. Flăcării obolesc și ostenesc, chiar tinerii se clatină; dar cei se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă și nu obolesc, umblă și nu ostenesc.

Iată că Domnul Își folosește în primul rând puterea și înțelepciunea pentru a întări inima omului. Deci El nu intervine doar în contextele exterioare din viața unui om ci și în lăuntru lui. Nu tot timpul Domnul va interveni pentru a îndepărta contextele potrivnice din viața noastră. Nu, ci El va aduce o izbăvire mai frumoasă, mai plină de glorie! El va da putere omului încercat de acele contexte să reziste, să se ridice și să meargă înainte. În cele din urmă aceasta este marea provocare pentru Domnul: inima noastră și nu contextele din viața noastră! Este foarte ușor ca Domnul să îndepărteze un anumit context din viața noastră. Mai greu este ca să ne convingă pe noi să îl acceptăm și să îl răbdăm. Pavel folosește expresia: mai mult decât biruitori. Ea s-ar putea referi la faptul că, deși Domnul nu îndepărtează suferința din viața noastră, noi continuăm să Îl iubim și dragostea Lui fără margini ne ține în palma Lui. Sunt contexte care par imposibile omului și care sunt mai presus de puterile sale. Și cu toate acestea Domnul poate sprijini un om să treacă prin acele contexte. Îl poate ajuta să le rabde. Și aici este marea minune: când ești mai mult decât biruitor asupra contextelor din viața ta!

Dar această susținere interioară este doar pentru cei care își pun încrederea în El. Puterea Lui fără margini și înțelepciunea sa infinită vor sprijini inima celui care se încrede în Domnul. Observăm din versetele 29 și 31 că Dumnezeu nu îi transformă în supraoameni sau în superman-i pe cei care se încred în El. Nu, ei sunt lăsați să obosească, să cadă în leșin și să își piardă puterea. Însă exact atunci când inima își atinge limita și spune pe drept cuvânt: nu mai pot!. atunci Domnul, din senin și neașteptat intervine ca prin minune cu o nouă suflare de viață și dă tărie celui obosit și mărește puterea celui care cade în leșin și îi înnoiește puterea. Observăm din nou că omul care se încrede în Domnul nu devine om tare din om slab. El este lăsat în slăbiciune dar sprijinit în mijlocul slăbiciunii. Atunci când crede că nu mai poate, Domnul îi mai dă un impuls și mai merge puțin, și apoi când crede că nu mai poate, iar ca prin miracol mai primește un impuls ceresc pentru a mai putea face câțiva pași. De ce Domnul alege această metodă și de ce nu îl face pe cel care se încrede în El să nu mai obosească deloc, să nu mai cadă în leșin și nu își piardă puterea? Pentru că una din cele mai importante lecții ale vieții este dependența totală de Domnul și pentru că Domnul vrea să trăim prin credință. Pericolul autoîndumnezeirii este atât de mare încât, dacă Domnul ne-ar face să nu mai obosim în lupta spirituală, cât se poate de repede ne vom mândri și vom spune: prin puterea mea!... Dar Domnul ne ajută să rămânem smeriți și ne cheamă să trăim prin credință. Credința noastră, iată marea și misterioasa miză. Domnul dorește să ne punem din nou încrederea în El în fiecare zi. Oboseala din lupta spirituală ne provoacă să strigăm din nou cu disperare către Domnul: Doamne, sunt în necaz, ajută-Mă! De multe ori definim greșit creșterea spirituală. Tânjim spre acea înălțime spirituală în care nu mai obosim, în

care suntem deasupra încercărilor și nu mai cădem în leșin, în care trecem zâmbind și tari ca piatra prin valea umbrei morții. Această înălțime nu există. Pot fi momente de har special în care să nu resimțim foarte puternic presiunea încercărilor, dar aceasta este o excepție. Regula este că firea rămâne puternică, iar noi slabi și total dependenți de puterea Duhului. De aceea, să nu ne mirăm și mai ales să ne învinovățim, dacă după multe experiențe cu Domnul și multe încercări prin care El ne-a dovedit binele nostru, noi tot trebuie să ne luptăm cu îndoiala atunci când suntem din nou ispitiți, și iar devenim ca firul de iarbă în fața vântului și iar obosim înlăuntrul nostru. În mod cert, creșterea spirituală presupune și o creștere în discernământ, în răbdare și în credință. Și astfel, peste unele tipuri de încercări vom trece mai ușor ca înainte. Dar când vor sosi în viața noastră acele încercări mai mari, mai întunecoase, iar vom resimți slăbiciune și disperare. Și atunci cel rău ne va șopti: vezi, nu ai crescut deloc! Iar te îndoiești, iar tinzi să dai înapoi! Dar noi vom ști că aceasta este normalitatea bătăliilor spirituale și că ne face bine să simțim slăbiciune. Ea ne păzește de cea mai mare ispită a noastră: păcatul mândriei, și ne ajută să redescoperim și mai profund îndurarea Lui Dumnezeu, puterea Lui și credincioșia Lui și dependența noastră totală de El! Avem nevoie de această lecție până la sfârșitul vieții. Niciodată o asemenea lecție nu va fi în plus. Și în mod cert, deși tema este aceeași, fiecare lecție va avea și elementele ei specifice.

Isaia 41 –Yahwe Stăpânul istoriei

Capitolul 41 este o nouă încurajare pentru Israel. El introduce și o temă nouă: Dumnezeul lui Israel este Cel care prevestește viitorul și îl împlinește. În acest mod își dovedește supremația în istorie și Se înalță mai presus de orice om, și de orice idol. Capitolul se structurează în trei părți:

- a) 41:1-7 – Dumnezeu, singurul care prevestește și împlinește: el a ridicat de la răsărit un om...
- b) 41:8-20 – Profetiile și promisiunile Domnului față de Israel
- c) 41:21-29 – Domnul, singurul care prevestește și împlinește: El a ridicat un om de la miază-noapte și răsărit...

Inima capitolului este reprezentată de niște promisiuni absolut superbe pentru poporul Israel. De unde știm că aceste promisiuni se vor împlini? De unde știm că nu sunt doar promisiuni? Promisiunile Domnului pentru Israel sunt înconjurată de dovezile istorice ale puterii și credincioșiei lui Dumnezeu în a-Și împlini promisiunile. Aceste dovezi au în vedere ridicarea unui om sau unor oameni în istorie. Se pune în discuție dacă în prima parte personajul istoric menționat la începutul capitolului este același cu personajul istoric menționat la sfârșitul capitolului. În a doua parte a capitolului, personajul la care face aluzie Isaia este Cir, menționat mai târziu în mod explicit (vezi Isaia 44:25-45:25). În prima parte a capitolului ar putea fi zugrăvit tot Cir. Unii exegeți sugerează că ar putea fi vorba de Nebucadnețar.

Într-adevăr, după cum Isaia a profetizat izbăvirea prin Cir, Ieremia a profetizat pedeapsa prin Nebucadnețar. Această interpretare ar aduce niște nuanțe interesante. Domnul a prevestit mai dinainte, atât care va fi vasul prin care va aduce pedeapsa peste poporul Său, cât și vasul prin care va aduce mântuirea lui Israel. Atât smerirea cât și pedepsirea lui Israel nu reprezintă o

întâmplare în istorie. Pedepșa vine în urma păcatului, iar mântuirea vine în urma pocăinței. Domnul anunță mai dinainte, atât motivul intervenției Sale în istorie, cât și vasul prin care va lucra. Iată că, în ce-l privește pe Cir, Domnul vorbește despre el în jurul anilor 690 î.H., iar Cir intră în istorie în anul 559 î.H. și da edictul de eliberare a evreilor în 539 î.H. Domnul vorbește explicit despre numele său și despre lucrarea sa din istorie cu 130 de ani înainte ca el să se fi născut. Domnul știe mai dinainte care vor fi personajele care își vor intersecta destinul cu poporul Lui și care va fi rolul acestor personaje în viața acestuia. În mod asemănător Domnul știe care sunt personajele cu care noi ne vom intersecta viața. Intersecțiile cu anumiți oameni nu sunt întâmplătoare. Ele sunt hotărâte mai dinainte. Dacă trăim în neascultare vom deschide posibilitatea intersectării cu vase ale mâniei și pedepsei, ca și Nebucadnețar, iar dacă trăim în ascultare sau revenim în ascultare, vom deschide posibilitatea intersectării vieții noastre cu niște vase ale mântuirii ca Cir pentru Israel. Cheia este să trăiești în ascultare și să revii din orice cădere. Atunci poți să ai liniștea că toți oamenii, cu care Domnul îți intersectează viața, vor lucra spre binele tău și nu spre distrugerea ta. Aceasta nu înseamnă că dacă trăim în ascultare ne vom intersecta doar cu oameni care se vor comporta frumos cu noi, ne vor face doar bine și ne vor călăuzi doar spre Domnul. Vor fi și astfel de vase, dar vor fi și vase prin care Domnul ne va modela în contexte de presiune.

În cele din urmă, răbdarea se zidește în noi lângă persoane care ne provoacă să ne pierdem răbdarea, iertarea lângă persoane care ne greșesc frecvent, discernământul lângă persoane care iau frecvent decizii greșite etc. Indiferent de presiunea pe care o simțim în noi și oricât de greu ne-ar fi în anumite contexte relaționale să nu uităm o clipă că, dacă suntem în ascultare de Domnul, atunci nici o relație nu este întâmplătoare și toate sunt nu îngăduite, ci aduse de Domnul spre binele nostru și modelarea noastră. Dacă ești în relație cu Domnul, atunci nu trebuie să te temi de Nebucadnețari, căci vei avea parte doar de Ciri. Iar personajele, care par mai degrabă să semene cu Nebucadnețar, se vor dovedi în final a fi până la urmă tot Ciri. Și vor fi Ciri fără voia lor. Ei poate chiar vor dori să ne facă rău, dar până la urmă vor lucra tot spre binele nostru.

Toți cei din jurul nostru sunt dalte cerești prin care Domnul ne modelează fără știrea lor caracterul. Și dălțile sunt atât de diferite. În cele din urmă, chipul Lui Hristos din noi este atât de complex. Avem nevoie de contexte relaționale cât mai diverse prin care să se zidească în noi fațete distincte din minunatul chip al Lui Hristos. Uneori modelarea înseamnă mai întâi curățire. Domnul va scoate mai întâi la iveală din noi ce trebuie curățat, și, după curățare și dărâmare, va urma sădirea și zidirea a ceva nou și frumos. Astfel anumite contexte relaționale vor scoate mai întâi la iveală ce era ascuns și urât în noi. În prima fază, vom face adesea greșeli, vom simți slăbiciune și vom avea impresia că acel context relațional mai degrabă ne-a tras în jos, ne-a făcut mai urâți și nu mai frumoși. Dar acel context, de fapt, a scos la iveală ce era urât și ascuns în noi.

Acele lucruri ce trebuiau curățite din noi. Noi nu eram conștienți de existența lor. Domnul le scoate la iveală prin contexte relaționale de care am fugi la celălalt capăt al pământului. Pentru a deveni mai frumoși trebuie mai întâi să conștientizăm ce este urât în noi. Acest proces este dureros și ne afectează imaginea de sine. Este o provocare. În tot acest proces este o mare înțelepciune să te detașezi de vasul prin care Dumnezeu te modelează. Dacă te concentrezi prea mult asupra vasului, îți vei pierde nădejdea. Domnul vrea să te detașezi de vas și să privești spre El și spre ce vrea să modeleze în tine.

Uneori va fi dificil să accepți că un Dumnezeu al iubirii te așează în contexte relaționale așa de dificile. Dar atenție El nu vrea să te strivească, să te umilească, să râdă de cât de slab și murdar ești. El vrea cu gingășie să scoată la iveală ce este ascuns, să te vindece de cele mai adânci și periculoase boli. Este mai ușor să treci prin proces dacă accepți că ești o făptură decăzută și PLINĂ de boli, și că până la sfârșitul vieții Domnul tot va mai avea ce scoate la lumină pentru a fi curățit și vindecat. Dacă nu accepți acest lucru vei fi tot timpul disperat și deznădăjduit când Domnul va scoate la iveală din inima ta încă ceva urât și ascuns. În legătură cu vasele prin care Domnul ne modelează există două mari riscuri: fie să te atașezi prea mult de vas, fie să îl urăști. Dacă Domnul lucrează în viața ta într-un mod frumos și liniștit prin cineva, atunci poate exista riscul să îl idolatrizezi sau să te atașezi prea mult de el. Dacă însă Domnul lucrează prin cineva care mai degrabă te tulbură și seamănă cu Nebucadnețar atunci poate apărea riscul să îi urăști sau disprețuiești. Domnul ne cheamă la înțelepciune. Și este mare înțelepciunea celui care reușește să distingă semnificația vaselor din viața lui. Pot exista situații în care poți alege vasele din viața ta. Sunt alte situații în care acest lucru este mai greu. Uneori poți alege să te apropii de Cir sau să fugi de Nebucadnețar. Uneori sunt relații bolnave din care trebuie efectiv să ne smulgem. Alteori sunt relații care ne aduc viața după care trebuie să fugim. Alteori sunt relații neconfortabile dar în care suntem constrânși să rămânem și trebuie să rămânem pentru că este spre vindecarea noastră. De multe ori ne dăm seama că relația este neconfortabilă și dificilă, nu neapărat din pricina vasului de lângă noi, ci mai degrabă din pricina inimii noastre și din pricina a ce iese la iveală urât din ea. În acest context marea capcană este să învinovățești vasul și să nu te smerești și să recunoști boala care a ieșit la iveală din inima ta.

Revenind la poporul Israel. Vasul prin care Domnul vroia să le dea izbăvirea era Cir. Domnul dorea acest lucru, dar l-a împlinit doar când inima poporului era pregătită, doar când aceasta s-a smerit și pocăit înaintea Lui. Domnul a dorit ca prin rolul lui Cir în istoria poporului evreu să își înalțe Numele peste popoare și să facă de rușine idolii care nu au putut profeti aceste lucruri, care nu au putut face nici bine, nici rău. Domnul a dorit ca binecuvântarea adusă de Cir în poporul evreu să fie vizibilă. Uneori Domnul are vase speciale cu care vrea să ne intersecteze viața și prin care să facă binecuvântarea Sa peste noi vizibilă pentru cei din jurul nostru. Și vrea să facă într-un mod cât se poate de clar ca toți cei din jur să priceapă:

- Ca să vadă cu toții și să știe, să priceapă și să înțeleagă că mâna Domnului a făcut aceste lucruri și Sfântul lui Israel le-a zidit.

Uneori trecerea în următoarea etapă spirituală este posibilă doar prin intersectarea vieții noastre cu un vas special prin care Domnul să ne vorbească și să ne arate direcția. Uneori acest vas întârzie să apară din pricina inimii noastre. Domnul așteaptă ca inima noastră să se smerească cu adevărat, să strige cu adevărat către El și să Îl caute din toată inima. Atunci El va răspunde, atunci El va lucra, atunci îl va trimite pe Cir în viața noastră.

Isaia subliniază atât în prim parte cât și în ultima carte contrastul dintre Yawe și idoli. Yahwe este stăpânul istoriei, Cel care prevestește cu sute de ani evenimente din istorie și le împlinește, iar idolii sunt bucăți de lemn făcute de oameni, nu sunt de fapt nimic. Este reliefat și un contrast între cei care aleg idolii și cei care îl aleg pe Yahwe. Iată ce ni se spune despre cei care își pun nădejdea în idoli:

- Se hrănesc cu nădejdi înșelătoare (41:6-7);
- Devin o scârbă (41:24)

În contrast cu acestea, promisiunile lui Yahwe pentru Israel sunt uimitoare:

- Te aleg și nu te lepăd!
- Nu te teme, căci Eu sunt cu tine!
- Nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc și tot Eu îți vin în ajutor.
- Eu te sprijinesc cu dreapta Mea biruitoare. Dușmanii tăi vor fi înfrunțați și nimiciți.
- Căci Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, te iau de mâna dreaptă și îți zic:
  - Nu te teme de nimic, viermele lui Iacov și rămășiță slabă a lui Israel; căci Eu îți vin în ajutor și Sfântul lui Israel este Mântuitorul tău.
  - Vei zdrobi, vei sfărâma munții și vei face dealurile ca pleava. o Dar tu te vei bucura în Domnul,
  - Te vei fâli cu Sfântul lui Israel.

Promisiunile Domnului sunt absolut incredibile. Și ele sunt rostite pentru un popor care a ajuns în robie și în groapa disperării din pricina păcatelor lui. Pentru acest popor care se va întoarce la Domnul, Acesta are cele mai minunate promisiuni. Promisiunile lui Dumnezeu au la bază harul și îndurarea Lui și nu meritele sau faptele lui Israel. Iertarea lui Dumnezeu este desăvârșită. Cel primit acasă, este primit ca fiu și nu ca rob. El beneficiază de toate promisiunile și binecuvântările lui Dumnezeu. Domnul știa că poporul Său, la fel ca Ezechia de altădată, va ajunge în groapa vinovăției și deznădejdi. Poporul Său avea nevoie de reconfirmarea faptului că Domnul este cu El și că este cu El din toată inima. Cât de importantă este afirmația din 41:9:

- Tu ești robul Meu, te aleg și nu te lepăd!

Israel se vedea lepădat de Domnul. El fusese pedepsit din pricina păcatelor lui, Templul fusese distrus și legământul rupt. Domnul îi confirmă că îl alege din nou și nu îl leapădă pentru totdeauna! O astfel de promisiune este apă vie pentru cineva care se vede lepădat de Domnul. Inima celui aflat în groapă este plină de temeri și îngrijorări. De patru ori Domnul repetă în acest pasaj ca Israel să alunge frica din inima lui:

- Nu te teme! (41:10)
- Nu te uita cu îngrijorare (41:10)
- Nu te teme de nimic! (41:13)
- Nu te teme de nimic! (41:14)

Inima celui întristat de pedeapsa Domnului este plină de temeri. Israel se temea de Babilonieni, de idoli acestora, de faptul că robia nu se va sfârși, de faptul că Domnul i-a lepădat pentru totdeauna, de faptul că păcatelor lor au consecințe prea mari pentru a mai putea fi

îndreptate. Domnul nu vrea să îi lase pradă acestor temeri, ci le vorbește atât de frumos și le vorbește exact pe nevoile inimii lor. Când privești spre promisiunile din cap.41, ai impresia că ele sunt făcute pentru un popor care se află la o culme de spiritualitate, care a atins înălțimea spirituală a lui Avraam din Genesa 22 când a fost dispus să îl jertfească pe Isaac. Și cu toate acestea, promisiunile absolut fascinante din aceste capitole sunt pentru un popor care încearcă să se ridice din cea mai întunecoasă groapă a păcatului și pedepsei. Poporul este numit de Domnul: rămășița slabă a lui Israel. Da, promisiunile nu sunt făcute generației lui Iosua, ci viermelui lui Israel, rămășiței slabe a lui Iacov. Temeiul promisiunilor divine nu este reprezentat de neprihănirea noastră sau de meritele noastre, ci de harul lui Dumnezeu și neprihănirea primită în dar de la El.

În capitolul 40 profetul înalță măreția lui Yahwe și îi face de rușine pe idoli prin argumentul creației, iar promisiunea pentru Israel este că acest Dumnezeu măreț nu l-a uitat că este alături de inima lui gata să îl sprijine cu puterea Lui în bătăliile interioare ale sufletului.

În capitolul 41 profetul face un pas mai departe. El înalță supremația lui Yahwe prin argumentul profețiilor împlinite. Yahwe nu este doar stăpânul Creației, ci și stăpânul istoriei. De data aceasta, promisiunile pentru Israel vizează nu doar un sprijin în bătăliile interioare ale sufletului, ci și o izbăvire concretă din contextele exterioare potrivnice. El îi promite nimicirea și pedepsirea vrăjmașilor lui și trimiterea unui izbăvitor care va avea un rol cheie în izbăvirea sa din robie. Observăm că discursul lui Isaia este unul coerent și adaugă noi elemente pentru încurajarea rămășiței slabe a lui Israel.

Pasajul	Cine este Yahwe?	Argumentul, dovada	Promisiune pentru Israel
Isaia 40	Atotputernic și Înțelept	Măreția creației	Îl sprijinește în bătăliile interioare ale inimii
Isaia 41	Stăpânul Istoriei	Profețiile care s-au împlinit	Izbăvirea din contextul exterior potrivit (robia)

Domnul în puterea și măreția Lui ne izbăvește mai întâi inima. El știe că de multe ori avem nevoie să trecem prin contexte dificile. Atunci El nu schimbă contextul, dar ne dă putere să răbdăm în acel context. De multe ori, El intervine și ne izbăvește și din acel context. Pot fi anumite contexte care să ne însoțească toată viața: o boală de exemplu. Însă de cele mai multe ori, contextele dificile din viața noastră sunt îndepărtate și nu persistă pentru totdeauna. Domnul știe că în anumite contexte nu am rezista prea mult. El nu ne dă mai presus de puterile noastre. El este alături de noi ca să ne întărească dar și să ne izbăvească din contextele potrivnice.

Isaia 42 – Yahwe, Domnul Luminii

Capitolul 42 introduce un personaj cheie din a doua parte a cărții Isaia: Robul Domnului. El se referă la Mesia de cele mai multe ori, dar și la poporul Israel în anumite pasaje. Lucrarea Robului Domnului este complexă și ea include atât prima venire, cât și a doua venire a lui Mesia. Capitolul 42 se împarte în trei secțiuni:

- i) 1-8 Lucrarea Robului Domnului
- ii) 9-17 Dumnezeu sparge tăcerea: vestește lucruri noi și aduce izbăvirea!
- iii) 18-25 Orbirea de peste robul Domnului (Israel)

Lucrarea Robului Domnului este introdusă în contextul izbăvirii din robia Babiloniană. Izbăvirea din robie deci este strâns legată de Robul Domnului. De fapt Robul Domnului este Cel care aduce izbăvirea. Și Cir este o unealtă în mâna Domnului, dar după cum vom vedea, el prefigurează pe Robul Domnului care va aduce adevărata izbăvire. Primul lucru pe care îl aflăm despre Robul Domnului este că El este ales de Domnul și se bucură de o relație cu Domnul cu totul specială. Al doilea lucru este Acela că lucrarea Sa va avea în vedere și Neamurile. De fapt mai întâi sunt introduse neamurile (v.1) și mai pe urmă poporul evreu (v.6). Profetul prevestește și faptul că neamurile vor fi receptive față de mesajul Robului Domnului și vor nădăjdi în Legea Lui. Al treilea lucru pe care îl observăm este că deși scopul lucrării Lui este ca dreptatea să fie așezată pe pământ, totuși lucrarea Robului Domnului nu se va caracteriza (cel puțin în primă fază) prin revărsarea violentă a mâniei lui Dumnezeu. Nu, ci Robul Domnului va fi asemenea unui profet care cheamă la pocăință, care aduce iluminare spirituală:

- Va vesti neamurilor judecata.
- El nu va striga, nu-Și va ridica glasul și nu-l va face să se audă pe ulițe.
- Trestia frântă nu o va zdrobi și mucul care mai arde încă nu-l va stinge.
- Va vesti judecata după adevăr. Te-am chemat să dai mântuire.
- Te voi pune legământ al poporului și Ca să fii Lumina Neamurilor
- Să deschizi ochii orbilor și să scoți din temniță pe cei legați.

Robul Domnului este deci chemat să aducă mântuire. Mântuirea nu este doar pentru Israel, ci și pentru toate neamurile. El vestește judecata neamurilor pentru ca acestea să se întoarcă la Domnul și să nu aibă parte de ea. Mântuirea adusă de Robul Domnului va fi în primul rând de natură spirituală. Ea va aduce iluminare în inimile întunecate, El va aduce prin Cuvântul Său pocăință în inimile răzvrătite. El nu va veni să judece. El va veni să ofere o nouă șansă înaintea judecății. Acesta este caracterul Domnului. Mărturia Sa prin creație, lege și conștiință este o bază suficientă ca toți oamenii să fie condamnați și judecați. Dar Domnul în marea Sa îndurare trimite și profeții Săi înainte de revărsarea judecății Sale. Îl trimite pe Însuși Robul Domnului. Și pentru că nu este momentul judecății încă Îl trimite ca un susur blând și liniștit care să vorbească despre dragostea și răbdarea lui Dumnezeu, despre blândețea și bunătatea Lui, despre disponibilitatea lui Dumnezeu de a ierta și de a primi înapoi pe cel păcătos. El nu va striga, El nu va zdrobi trestia

frântă și nu va stinge mukul care fumeșă. Da, judecata nu a sosit încă. Robul Domnului va oglindi toată bunătatea Domnului. Dacă cineva va fi frânt din pricina păcatelor lui, Robul Domnului nu Îl va zdrobi de tot. Dacă cineva va mai avea măcar o mică dorință de a se întoarce la Domnul, Robul Domnului nu va disprețui sau stinge această dorință. El se va apleca asupra ulcioarelor sparte și va strânge cu răbdare ciob cu ciob. Această lucrare a îndurării a Robului Domnului va aduce plăcere în inima Creatorului. Însă lucrarea Robului Domnului nu va fi lipsită de pericole. Tocmai pentru că nu va veni ca judecător, ci ca profet, lucrarea sa va fi amenințată de pericole. Profetii din Israel erau adesea respinși și amenințați de oameni. Inima lor era supusă unui teribil război spiritual. Dar Robul Domnului nu este lăsat singur în mijlocul acestui război spiritual, ci Însuși Creatorul este cu El:

- Iată Robul Meu pe care-L sprijinesc,
- Alesul Meu în care Își găsește plăcerea sufletul Meu, Am pus Duhul Meu peste El.
- Te voi lua de mână și Te voi păzi.

Observ faptul că o temă principală a acestui capitol este tema iluminării celor orbi. Mântuirea este imposibilă fără iluminare. Cei nemântuiți locuiesc în întuneric. Ei nu văd mântuirea și nu știu să o ceară sau să o primească. Este nevoie de iluminare. Iluminarea este adusă de Robul Domnului, Cel care este pus de Domnul să fie Lumina Neamurilor. Tema iluminării o vom descoperi și în următoarele două subsecțiuni ale capitolului.

A doua subsecțiune este introdusă de următoarea afirmație:

- Iată că cele dintâi lucruri s-au împlinit și vă vestesc altele noi; vi le spun mai înainte ca să se întâmple.

Ne întrebăm care sunt lucrurile dintâi și care sunt cele noi? Ar fi mai multe variante de interpretare:

- Lucrurile dintâi = robia Babiloniană, iar cele noi = eliberarea din robie.
- Lucrurile dintâi = eliberarea din robie, iar cele noi = eliberarea finală prefigurată de eliberarea din robia Babiloniană
- Lucrurile dintâi = robia Babiloniană și eliberarea din robie, lucrurile noi = lucrarea Robului Domnului

Toate cele trei variante sunt pertinente. Rămâne ca studierea următoarelor capitole din Isaia să ne ajute să alegem varianta cu cele mai multe argumente.

A doua subsecțiune a capitolului are următoarea structură:

- Cântați Domnului o cântare nouă! (v.9-12)
- Domnul sparge tăcerea și aduce mântuirea! (v.13-17)

Mântuirea adusă de Robul Domnului este așa de minunată încât profetul îndeamnă pe cei mântuiți să explodeze în cântece de laudă și să vestească laudele Domnului până la marginile pământului. Cei mântuiți fac parte din toate neamurile, iar lauda Domnului trebuie vestită până la

marginile pământului. Profetul subliniază din nou că mântuirea adusă de Domnul prin robul Său este universală. Am spune că cei care beneficiază de o mântuire așa de mare vor cânta de la sine de bucurie. De ce este atunci repetat în acest pasaj îndemnul de a-Lăuda pe Domnul? Pentru că noi oamenii uităm. În primele zile ale mântuirii Îl lăudăm pe Domnul fără să ne îndemne cineva. Dar apoi uităm. Uităm de unde am fost scoși, uităm că mântuirea este un dar nemeritat, ne obișnuim repede cu binele și tindem să devenim nerecunoscători. Profetul îndeamnă însă pe cei mântuiți să strige de bucurie, să cânte o cântare NOUĂ și să vestească laudele Lui până la marginile pământului. Domnul dorește ca cel care primește mântuirea să o ducă mai departe, să devină un vas al îndurării care să vestească și celorlalți izbăvirea Domnului. Izbăvirile din viața noastră nu sunt niciodată doar pentru noi. Ele sunt și pentru ceilalți. Domnul vrea ca îndurarea arătată nouă să nu se oprească la noi, ci să se reverse cu generozitate și în viața altora.

Îndemnul la bucurie este continuat cu un pasaj care Îl zugrăvește pe Domnul care Se ridică ca să aducă mântuirea. Domnul este plin de hotărâre să aducă mântuirea în poporul Său. Domnul înaintea ca un viteaz, Își stârnește râvna ca un om de război și sparge tăcerea strigând ca o femeie în durerile nașterii. Dar de ce a tăcut Dumnezeu așa multă vreme? De ce a tăcut și de ce s-a ținut să nu vorbească? Răspunsul este: din pricina păcatelor lui Israel, a nepocăinței acestuia și a faptului că nu a strigat către Domnul. Iată cum descria Ieremia ieșirea din robie:

- Dar iată ce zice Domnul: De îndată ce vor trece 70 de ani ai Babilonului, Îmi voi aduce aminte de voi și voi împlini față de voi făgăduința Mea cea bună, aducându-vă înapoi în locul acesta. Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde. **Voi Mă veți chema** și veți pleca; **Mă veți ruga** și vă voi asculta. **Mă veți căuta** și Mă veți găsi, **dacă Mă veți căuta cu toată inima**. Mă voi lăsa să fiu găsit de voi, zice Domnul, și voi aduce înapoi pe prinșii voștri de război. (Ieremia 29:10-14a).

Domnul nu dorește să ne lase pradă vrăjmașilor noștri, tânjește să se milostivească de noi și să înfrunte pe toți dușmanii noștri. Nu dorește să ne lasă pradă minciunilor, păcatelor și capcanelor celui rău. El dorește să ne izbăvească sufletul din mijlocul ispitelor și viața din capcanele celui rău. Dar nu poate face acest lucru dacă persistăm în păcat, dacă nu ne întoarcem la El, dacă nu strigăm către El și nu Îl căutăm din toată inima. Atunci când profetul descrie hotărârea lui Dumnezeu în a aduce mântuirea introduce din nou tema iluminării:

- Voi duce pe robi pe un drum necunoscut de ei, îi voi povățui pe cărări neștiute de ei; voi prefăce întunericul în lumină înaintea lor și locurile strâmbe în locuri netede: iată ce voi face și nu îi voi părăsi.

Mântuirea nu este posibilă fără iluminare, și mântuirea înseamnă iluminare. Cum vor putea striga către Domnul cei orbi, cei din temnițele întunecate ale păcatului? Și cum vor putea cei robiți de minciunile celui rău să umble pe calea Domnului? Primul pas nu este de fapt al omului, ci tot al Domnului. Domnul caută de fapt și omul răspunde, și apoi Domnul răspunde și lucrează mai mult în urma răspunsului omului. Omul nu ar putea striga către Domnul și nu L-ar putea căuta din toată inima dacă Domnul nu ar aduce lumina și cercetarea Sa prin Duhul Său. El ne caută ca noi să Îl putem căuta și mai mult. El aduce lumina Sa în întunericul nostru, noi

răspundem la lumina Sa, și apoi El aduce și mai multă lumină și tot așa. Căutarea noastră nu înseamnă altceva decât ca noi să răspundem căutării lui Dumnezeu. Ultima parte, după cum vom vedea, confirmă starea de orbire și surzenie spirituală a poporului evreu.

Versetele 8 și 17 pun din nou în contrast pe Domnul și idolii. Domnul nu va împărți slava Lui cu idolii și cei ce se încred în idoli vor fi acoperiți de rușine. Observăm că această temă este prezentă până acum în fiecare capitol. Este un leitmotiv evident al acestor capitole. Domnul Creației, Domnul Istoriei și acum Domnul Luminii care Îl trimite pe Robul Său să aducă mântuirea, este mai presus de idoli, este singurul Dumnezeu și singurul Izbăvitor.

Ultima parte a capitolului îl zugrăvește pe robul Domnului care este orb și surd. Sunt două posibile interpretări. Prima susține că Robul Domnului orb și surd este Mesia care vine mai întâi pentru mântuire și nu pentru judecată și astfel este într-un fel orb și surd la fărâdelegile oamenilor pe care nu le pedepsește. Din punctul meu de vedere versetele 20-25 demonstrează foarte clar că Robul Domnului din acest pasaj este poporul evreu care multă vreme a trăit în întuneric spiritual. În ciuda înfrângerilor sale spirituale, Domnul îl consideră totuși robul Lui, solul Lui, prietenul Lui. Este nevoie de iluminare tocmai din pricina orbirii spirituale în care se află poporul. În ultima parte a capitolului, Domnul subliniază care este cauza ducerii evreilor în robie, și anume păcatul acestora și încăpățânarea de a lua aminte la Cuvântul Domnului. Este interesant că (exceptând v.2 din cap.40) de-abia acum, după trei capitole Domnul vorbește explicit despre păcatul poporului care l-a dus pe acesta în robie. Mă închin înaintea gingășiei Domnului care nu strivește trestia frântă și nu stinge mucul care fumegă. Domnul știa că poporul aflat în robie avea nevoie în primul rând de MÂNGÂIERE. De fapt, chiar așa începe această secțiune:

- Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu, zice Dumnezeul vostru. (40:1)

Astfel, Domnul alege să vorbească despre păcatul poporului mai târziu și mai puțin. El nu poate să nu vorbească despre acest subiect. Poporul avea nevoie să înțeleagă cauza robiei. Aceasta nu pentru umilirea și zdrobirea lui, ci pentru vindecarea lui. Ei nu au fost duși în robie de idolii Babilonului care s-au dovedit a fi mai puternici ca Yahwe, ci de Yahwe Însuși. Tocmai de aceea puteau nădăjdui că Domnul îi poate scăpa din robie. Și nu a fost duși de Yahwe în robie fără motiv și pentru că Acesta este imprevizibil și capricios. Ei au fost duși din pricina păcatelor lor. Și nu din pricina unei căderi singulare, ci pentru că au persistat zeci de ani în păcat și au respins cu încăpățânare cercetarea Domnului și chemarea lor la pocăință. Domnul vroia să îi înalțe printre popoare, dar Și-a revărsat peste ei văpaia mâniei Lui pentru că ei l-au lepădat cu mândrie și nerușinare. Idolii de care se temeau și care îi atrăgeau, și în care își puneau speranța pentru un trai mai bun, erau tocmai cei din pricina cărora au fost pedepsiți de Domnul.

Deci Domnul deschide subiectul păcatului lor de-abia după trei capitole în care i-a scufundat în promisiunile lui Dumnezeu și dragostea Lui pentru ei. Domnul cunoaște faptul că sentimentul de vinovăție poate strivi pe cel aflat sub pedeapsa Lui. De aceea se apropie cu gingășie și grijă de fiii risipitori. Îi ia în brațe și îi mângâie cu promisiunile Lui minunate. După ce i-a încredințat cu putere de dragostea Lui, deschide cu grijă rana produsă de păcat. Rănile trebuie tratate. Fiul risipitor este afectat de întunericul păcatului. El are nevoie de iluminare. Prea multă lumină însă poate strivi sufletul împovărat de păcat. Domnul luminii este Cel care nu

zdrobește trestia frântă și stinge mucul care fumegă. El deschide mai întâi Lumina asupra dragostei și măreției lui Dumnezeu. Apoi, începe să deschidă puțin lumina și asupra sinelui, sau asupra părții întunecate din om. Este nevoie de lumină și pentru a înțelege cine ești, ce este păcatul și cât de grav este acesta. Dar pentru a primi această lumină, este nevoie mai întâi să te scalzi în Lumina care înalță dragostea, măreția și puterea Domnului. Vei putea privi spre tine însuși și să nu mori doar din brațele pline de dragoste ale Creatorului. Să te privești în oglindă este unul din cele mai dificile teste ale vieții. Domnul Luminii nu ne arată deodată (și niciodată) cine suntem cu adevărat și cât rău purtăm în firea noastră pământească și cât de grav este păcatul. El nu dorește umilirea noastră. El nu ne-ar arăta deloc aceste lucruri dacă noi nu am avea nevoie de înțelegerea lor pentru vindecarea noastră și pentru a nu mai repeta greșelile. În pasajul din cap.42, cei luminați nu plâng striviți de propria lor vinovăție, ci cântă de bucurie! Lumina le-a descoperit ceva despre păcatul lor și despre ei înșiși, dar cu atât mai mult despre dragostea și iertarea Creatorului. Bucuria iertării și acceptării, frumusețea îndurării lui Dumnezeu a triumfat asupra sentimentului de regret și vină. Domnul niciodată nu vrea să te zdrobească sub regret și vină. Aceasta este voia celui rău. Domnul vrea ca fiul risipitor întors acasă să se bucure și să cânte. Este adevărat că iubește mult cel căruia i se iartă mult. Deci înțelegerea gravității păcatului este necesară pentru aprofundarea dragostei lui Dumnezeu pentru noi. Dar Domnul ne descoperă treptat cine suntem și vinovăția noastră, asigurându-se că aceasta nu ne va strivi.

Îmi aduc aminte de Ioan cap.14. unde ucenicii erau nedumeriți de ce Isus trebuia să moară și să plece din lumea lor. Pentru cititor este evident: dacă Isus nu murea pentru păcatele ucenicilor, ei nu puteau fi mântuiți. Dar Isus nu le vorbește despre acest lucru. De fapt Isus evită în Evanghelii să vorbească explicit despre moartea Sa pentru păcatele oamenilor. De ce? Domnul nu a vrut să îi umilească, să îi strivească. Oricum pentru ucenici, moartea sa a fost o traumă. Ce ar fi fost dacă ei ar fi știut atunci că El murea din pricina păcatelor lor? Oare ar fi rezistat? Oare ce ar fi simțit? Ar fi fost ceva prea greu pentru ei. Domnul le-a dat alte explicații în Ioan 14. Au fost explicații adevărate care i-au pus pe aceștia într-o lumină pozitivă. El a menționat că mai are multe să le zică dar ei nu le pot duce. Unul din aceste lucruri era moartea sa pentru păcatele lor. Este interesant că ucenicii par să fi preluat modelul Mântuitorului. În predicile lor din faptele apostolilor ei par să evite să afirme explicit că Hristos a murit pentru păcatele lor. Și ei evită să afirme acest lucru pentru că mulți din ascultători erau chiar dintre cei care au participat în mod direct la condamnarea lui Hristos. Era destul de dureros pentru ei să afle că ei L-au răstignit pe Fiul lui Dumnezeu. Informația că El murea din pricina păcatelor lor aveau să o înțeleagă mai târziu. Apostolii nu strivesc cu adevărurile Evangheliei sufletele împovărate de păcat. Ei au înțeles de la Robul Domnului că misiunea Luminii este să aducă mântuire și bucurie și nu umilință și disperare. Ei au învățat de la Robul Domnului să nu strivească trestia frântă și să nu stingă mucul care fumegă. Același spirit al luminii care mângâie pe Cel păcătos îl descoperim în aceste capitole din Isaia. Este o mare provocare să gestionezi Lumina și adevărul? Crezi că este simplu să deschizi ochii orbilor? Crezi că este simplu să eliberezi din întuneric pe cei jefuiți de păcat? Dacă deschizi lumina deodată, oare nu îi vei strivi? Robul Domnului deschide ochii orbilor dar nu îi duce prima dată în sala oglinzilor. El îi duce întâi în sala frumuseții, îndurării și dragostei lui Dumnezeu. Apoi le pune câte puțin și o oglinjoară înaintea ochilor lor. Dar doar două versete (42:24-25), pentru ca apoi să îi cufunde din nou în dragostea și îndurarea lui Dumnezeu pentru ei. (43:1-7).

Aceste capitole ne învață cum să mângâiem pe cineva aflat sub pedeapsa Domnului, cum să fim Lumina lumii spre mântuire și nu spre umilire, spre bucurie și nu spre disperare. Nu privi deci prea mult spre tine și spre adâncimile firii pământești. Nici nu nega aceste adâncimi și nici nu te du în extrema de a refuza să privești la ele. Dar privește mai întâi și mai mult spre Domnul spre frumusețea Lui, spre puterea Lui pentru tine, spre dragostea Lui pentru tine, spre promisiunile Lui pentru viața ta. Acolo este sursa puterii și bucuriei, acolo este sursa vieții. În El și nu în tine. Cunoașterea de sine nu aduce bucurie, ci cunoașterea de Domnul. Dar cunoașterea de sine este necesară ca să apreciem iertarea Domnului și să ne dăm seama cât de mare nevoie avem de El. Dar nu privi prea mult spre tine și spre păcatul tău. Scalda-ți ochii în frumusețea și gloria Lui. Acolo este secretul puterii și bucuriei vieții. Doamne, ajută-mă să prind acest echilibru. Doamne, nu mă lăsa să mă amănesc că firea pământească s-a împlânzit și că inima mea nu mai este atât de înșelătoare, nu mă lăsa să privesc prea mult spre ea ca să nu mă descurajez și să nu mă umplu de tristețe, de regret și amărăciune. Ajută-mă ca Tu să fii mereu în prim plan, iar eu în plan secundar. Să privesc și spre mine, dar mai întâi spre Tine! Tu să fii centrul atenției mele, iar eu să fiu în plan secund. Doamne, nu neprihănirea mea, nu performanțele mele, nu eu însumi sunt sursa bucurie mele, ci Tu. Ajută-mă să mă scald în frumusețea Ta, dar ajută-mă să nu mă pierd în ea.